I

Пізня осінь, лабіринт.
Біля входу до лісу лежить порожня пляшка.
Увійшов. Цієї пори року ліс є тихим і порожнім місцем.
Лише пара звуків: наче хтось обережно розсуває гілки пінцетом
та шарнір, що стиха рипить усередині товстого стовбура.
Мороз дмухнув на гриби і вони стали зморшкуваті.
Вони нагадують речі та одяг, що належав зниклим безвісти.
Вже насуваються сутінки. Час піти
і віднайти свої орієнтири: іржавий плуг на полі,
будинок на тому боці озера — темно-бордовий, квадратний, міцний
як бульйонний кубик.

II

Лист з Америки збудив мене, вигнав мене
у білу червневу ніч на околичні вулиці оточені холодними
як креслення новобудовами, замолодими щоб мати спогади.

Лист у кишені. Тривожна кваплива хода, як своєрідне прохання.
Там де ви, зло і добро направду мають обличчя.
Там де ми, це радше змагання шляхів, номерів, часів доби.

Ті, що ухвалюють смертні вироки не ховаються від світла.
Вони керують зі скляних офісів. Вони рояться на сонці.
Вони нахиляються над прилавком і дивляться навкіс.

Подалі звідси я раптом зупинився роздивитись один з нових фасадів.
Безліч вікон, що зливаються у єдине вікно.
Світло нічного неба і крони дерев відбивались у ньому,
як у дзеркалі спокійного озера, що виростало у літню ніч.

Насильство здавалось примарним
деякий час.

III

Сонце палає. Літак летить низько
і, відкидаючи велику хрестоподібну тінь, мчить все ближче до землі.
Людина внизу порається на полі.
Тінь наближається.
За долю секунди вона опиняється посеред хреста.

Я бачив хрест, що висів у холодних церковних склепіннях.
Іноді він нагадує відображення
якогось божевілля.

Переклад Д. Суворова